

cího nebezpečností, nýbrž stačí jeho bytí i vzdálená možnost, pokud není vůbec naprosto vyloučena, což však ani zmateční stížnost zřejmě netvrdí.

Čís. 3107.

Ke skutkové podstatě zločinu podle §§ 152, 155 b) tr. zák., spáchaného dvěma nebo více spolupachateli, se nevyžaduje, by pachatelé jednali na základě předchozí úmluvy; v tomto případě bylo by jejich čin kvalifikovati také podle § 155 d), tr. zák. Skutečnost, že nelze dokázat, který z obžalovaných způsobil poškozenému uškození na těle, nevylučuje podřadění činu pod ustanovení §§ 152, 155 b) tr. zák., jednali-li jako spolupachatelé.

Ustanovení druhého odstavce § 157 tr. zák. nepředpokládá společný zlý úmysl pachatelů. Byl-li útok projevem společné vůle, jež došla uskutečnění ve vědomě společném spolupůsobení více obžalovaných jednajících ve stejném úmyslu, je čin jednoho každého z útočníků výsledkem společné vůle všech útočníků, takže dlužno všechny útočníky jako spolupachatele činiti zodpovědnými za společně obmyšlené způsobení zla.

(Rozh. ze dne 6. března 1928, Zm II 425/27.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného proti rozsudku krajského soudu v Olomouci ze dne 9. září 1927, pokud jím byl stěžovatel uznán vinným zločinem těžkého ublížení na těle podle §§ 152, 155 a) tr. zák., mimo jiné z těchto

č i ů v o d ů:

Namítá-li stížnost s hlediska důvodu zmatečnosti podle § 281, čís. 10 tr. ř., že čin stěžovatelův zakládal, ježto tu nebylo úmluvy mezi obžalovanými, že podniknou společně útok na Z-a, a ježto se nedalo zjistiti, který z obžalovaných způsobil Z-ovi těžké ublížení, o něž tu šlo, toliko skutkovou podstatu zločinu podle § 157, odst. druhý tr. zák., nikoli však zločin podle §§ 152, 155 b) tr. zák., jímž byl stěžovatel uznán vinným, nelze jí přiznati oprávnění. Ke skutkové podstatě zločinu podle §§ 152, 155 b) tr. zák., spáchaného dvěma nebo více spolupachateli, se nevyžaduje, by pachatelé jednali na základě předchozí úmluvy. Kdyby obžalovaní byli jednali na základě takové úmluvy, bylo by jejich čin kvalifikovati také podle § 155 d) tr. zák. Skutečnost však, že nelze dokázat, který z obžalovaných způsobil poškozenému těžké uškození na těle, nevylučuje nikterak podřadění činu obžalovaných pod ustanovení §§ 152, 155 b) tr. zák., jednali-li obžalovaní jako spolupachatelé. To vysvítá z ustanovení § 155 d) tr. zák., podle něhož podmiňuje předchozí úmluva pachatelů vyšší trestní sazbu v tomto ustanovení zákona uvedenou. Z toho dlužno usouditi, že v případech obyčejného spolupachatelství, t. j. v případech, kde nebylo uvedené předchozí úmluvy, platí trestní sazby § 154 tr. zák., pokud se týče §§ 155 a 156 tr. zák. Výpo-

mocné ustanovení druhého odstavce § 157 tr. zák., jež je jen výronem trestně politických úvah, nezavdává příčiny, by otázka spolupachatelství a spoluviny byla u zločinu těžkého poškození na těle posuzována jinak než u ostatních deliktů. Ustanovení druhého odstavce § 157 tr. zák. nepředpokládá společný zlý úmysl pachatelů. Byl-li útok, jak tomu bylo podle skutkových zjištění v souzeném případě — rozsudek zjišťuje, že obžalovaní jednali vědomě ve společném úmyslu nepřátelském —, projevem společné vůle, jež došla uskutečnění ve vědomě společném spolupůsobení obou obžalovaných jednajících ve stejném úmyslu, je čin jednoho každého z útočníků výsledkem společné vůle všech útočníků, takže dlužno všechny útočníky jako spolupachatele činiti zodpovědnými za společně obmyšlené způsobení zla. Skutečnost, že není dokázáno, který ze spolupachatelů poškozenému těžké ublížení způsobil, nemůže tudíž na zodpovědnosti všech spolupachatelů za toto ublížení nic měniti (rozh. čís. 3659 víd. sb.). Ježto obžalovaní byli podle skutkových zjištění rozsudku spolupachateli činu, jenž záležel v tom, že obžalovaní jednali proti Františku Z-ovi ne sice v úmyslu, by ho usmrtili, avšak přece v jiném úmyslu nepřátelském takovým způsobem, že z toho vzešlo Františku Z-ovi těžké ublížení, spojené s přerušením zdraví v trvání alespoň 30 dní, byl čin obžalovaných, tedy také čin stěžovatelův, právem podřaděn pod ustanovení §§ 152, 155 b) tr. zák.

Čís. 3108.

Znalecký svědek liší se od jiného svědka jen tím, že vypovídá o postřezích skutkových okolností, k jichž postřehnutí jest třeba zvláštních odborných vědomostí a zkušeností; i předmětem svědeckých výsledků znaleckých svědků jsou výhradně smyslové postřehy o skutečnostech v minulosti se udávších, nikoliv úsudky.

Procesní strany nemají nároku na to, by byla jako znalec slyšena určitá osoba jimi pojmenovaná, nýbrž volba znalců přísluší soudu (§ 119 tr. ř.).

Přezkoumání duševního stavu obviněného jest zaříditi jen za předpokladů § 134 tr. ř., t. j. jen tehdy, když vyšly najevo určité objektivní skutečnosti, které jsou příznakem duševní poruchy vylučující přičetnost obviněného (zbavující ho trvale nebo přechodně užívání rozumu) a vzbuzují proto v průvodním materiálu založené pochybnosti o přičetnosti obviněného.

Výrok o ztrátě práva volebního nemůže odvolání s úspěchem napadati, když porotci vyslovili, že se obžalovaný dopustil činu z pohnutek nízkých a nečestných.

(Rozh. ze dne 6. března 1928, Zm II 36/28.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost manželů Rudolfa a Marie V-ových jménem nezletilého obžalovaného Rudolfa V-a proti rozsudku krajského jako porotního soudu v Mor. Ostravě ze dne 7. prosince 1927, pokud jím byl obžalovaný